ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Hewlett-Packard International Sàrl**, se sídlem 150 route du Nant-d'Avril, Meyrin, Švýcarská konfederace, zast. PricewaterhouseCoopers Česká republika, s. r. o., IČO 61063029, se sídlem Hvězdova 1734/2c, Praha 4, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**, se sídlem Na Jízdárně 3162/3, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2024, č. j. 4086740/24/3201-52521-805018, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 5. 2026, č. j. 25 Af 6/2025-29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 26.015 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně společnosti PricewaterhouseCoopers Česká republika, s. r. o.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobkyně podala dne 8. 11. 2024 námitku proti nepředepsání úroku z neoprávněného jednání správce daně, který jí měl vzniknout z důvodu pozdního předepsání úroku ze zadržovaných nadměrných odpočtů (tedy z vratitelného přeplatku) na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad a prosinec 2013. Jde tedy o problematiku nároku na tzv. úrok z úroku.

[2] Žalovaný námitku v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) podle § 159 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, zamítl. Toto rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobkyně již jednou stejnou námitku podala, žalovaný ji

zamítl rozhodnutím ze dne 14. 2. 2022 a žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 27. 4. 2023, č. j. 25 Af 5/2022-27. Pravomocný rozsudek zakládá překážku věci rozsouzené. Rozsudek, podle něhož žalobkyni v daném případě nevznikl nárok na úrok z úroku, je pro žalovaného závazný.

[3] Proti napadenému rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou podanou ke krajskému soudu. Krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný námitku zamítl z důvodu překážky věci rozsouzené s tím, že je rozsudkem krajského soudu č. j. 25 Af 5/2022-27 vázán. Překážka věci rozsouzené je upravena v § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a platí pouze pro soudní, nikoliv správní řízení. Rozsudek je sice pro účastníky řízení závazný, závaznost je však spjata s předmětem sporu, tedy s tehdy napadeným rozhodnutím žalovaného. Na samotné argumenty, na kterých je rozsudek vystavěn, se závaznost nevztahuje (s výjimkou § 78 odst. 5 s. ř. s.). Může jít pouze o argumentační zdroj. Důvod, na jehož základě došlo k zamítnutí námitky, proto neobstojí.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody výslovně nepodřadil pod žádné zákonné ustanovení, ale obsahově spadají pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatel nesouhlasí s názorem, že rozsudek krajského soudu č. j. 25 Af 5/2022-27 představuje pouze argumentační zdroj. Stěžovatel již o stejném nároku rozhodl, přičemž zákonnost tohoto rozhodnutí byla přezkoumána krajským soudem, který žalobu proti tehdejšímu rozhodnutí pravomocně zamítl.

[7] Později podanou námitkou uplatila žalobkyně stejný nárok, který vychází ze stejného skutkového základu. Žalobkyně neopírá svoji námitku o žádné nové skutečnosti. Jedinou relevantní změnou je následný vývoj judikatury vztahující se k otázce přípustnosti úroku z úroku. Názor krajského soudu vyjádřený v nyní napadeném rozsudku by tak znamenal, že by účastník řízení mohl při každé změně judikatury znovu iniciovat správní a následně i soudní řízení ve věci, která již byla pravomocně projednána a soudně přezkoumána. Takový přístup by vedl k faktickému oslabování účinků právní moci soudních rozhodnutí a k narušení stability právních vztahů založených pravomocnými akty orgánů veřejné moci.

[8] Námitka podle § 159 daňového řádu má procesní povahu. Krajský soud nijak neposoudil, zda lze jeho obecný závěr, že negativní rozhodnutí orgánu finanční správy nezakládá překážku věci rozhodnuté, vztáhnout i na institut námitky a jaké důsledky z procesní povahy tohoto institutu vyplývají. Procesní důsledky vztahující se k zamítavému rozhodnutí orgánu finanční správy nelze bez dalšího vztahovat i na rozhodování o námitce. V případě zamítavého rozhodnutí jde totiž zejména o to, aby mohl žadatel podat žádost znovu, jakmile splní (po zamítnutí předchozí žádosti) další zákonné podmínky, nebo dojde

ke změně okolností. V nynější věci však žalobkyně uplatňuje opakovanou námitku proti totožnému postupu stěžovatele. Námitka neslouží k opakovanému uplatňování téhož nároku, ale představuje procesní prostředek přezkumu konkrétního postupu správce daně. Předmětem námitky není rozhodování o novém veřejném subjektivním právu, nýbrž posouzení zákonnosti již uskutečněného postupu stěžovatele.

[9] Přístup krajského soudu by vedl k tomu, že by daňový subjekt mohl podávat opakované námitky bez jakéhokoliv omezení. Správce daně by byl nucen opětovně meritorně rozhodovat o totožné námitce, přestože by předmět řízení zůstal zcela nezměněn. Takový výklad tedy vytváří prostor pro účelové a opakované podávání námitek.

[10] Krajský soud se nezabýval tím, zda případné stěžovatelovo pochybení (nesprávný závěr o existenci překážky věci rozsouzené) mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Nevyjdou-li totiž v mezidobí najevo nové skutečnosti, nemá stěžovatel důvod odchýlit se od závěru, který vyslovil v předchozím rozhodnutí. Na základě toho se měl krajský soud zabývat tím, zda došlo ke změně skutkového stavu.

[11] Žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[12] Stěžovatel postavil svoji kasační stížnost na důvodech, které nebyly obsaženy v napadeném rozhodnutí. To je totiž postaveno výhradně na existenci překážky věci rozsouzené. Tyto důvody tak nemohl posoudit ani krajský soud.

[13] Rozsudek krajského soudu č. j. 25 Af 5/2022-27 je závazný pouze ve vztahu k tehdejšímu rozhodnutí o námitce. Nová námitka se opírá o judikaturní obrat, k němuž došlo nálezem Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2024, sp. zn. III. ÚS 3082/23, a navazující změnu správní praxe. Po žalobkyni nelze požadovat, aby tuto změnu rozhodovací praxe anticipovala.

[14] Stěžovatelova konstrukce, že výjimka ze zásady *ne bis in idem* u negativních rozhodnutí se vztahuje pouze na žádosti a návrhy, není správná. Námitka je materiálně žádostí o přiznání konkrétního veřejného subjektivního práva – nároku na úrok hrazený správcem daně.

[15] Kromě toho není ani v daňovém řádu žádné ustanovení, které by bránilo podání nové námitky po zamítnutí předchozí (např. ustanovení podobné § 121 odst. 2 daňového řádu). Možnost opakovat námitku naopak připouští § 174a odst. 5 daňového řádu. Rozdíl mezi pozitivním a negativním rozhodnutím vyplývá z rozsudku NSS ze dne 11. 5. 2023, č. j. 4 Afs 228/2022-32, který dovodil překážku věci pravomocně rozhodnuté právě ve vztahu k pozitivnímu rozhodnutí s tím, že v takovém případě se lze změny přiznaného práva domoci pouze prostřednictvím řádných či mimořádných opravných prostředků. Žalobkyni však požadovaný úrok z úroku nikdy přiznán nebyl. Žádné pozitivní rozhodnutí, které by mohlo založit překážku věci pravomocně rozhodnuté, proto neexistuje.

[16] Obava stěžovatele, že právní názor krajského soudu umožňuje podávat námitky bez jakéhokoliv omezení, je neopodstatněná. Žalobkyně nepodává opakované námitky, podala pouze jednu novou námitku, a to kvůli zásadnímu judikaturnímu obratu. Judikaturní závěry se běžně uplatňují i na právní vztahy založené před datem právní moci daného rozhodnutí, jde o tzv. incidentní retrospektivu. Žalobkyně tak měla právo podat novou námitku opřenou o tento judikaturní obrat a stěžovatel ji měl posoudit podle aktuálního právního výkladu.

[17] Krajský soud se správně nezabýval vlivem stěžovatelova pochybení na zákonnost napadeného rozhodnutí. To se totiž vyžaduje pouze u podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], případně u jiného procesního pochybení. Krajský soud však zrušil rozhodnutí stěžovatele z důvodu nezákonnosti, která spočívá v nesprávném právním posouzení jediné premisy, na které rozhodnutí stojí.

[18] Stěžovatelova argumentace postavená na neexistenci nových skutečností neobstojí. Tento argument totiž nemá odraz v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nová námitka se navíc opírá o judikaturní obrat. Nárok na úrok hrazený správcem daně vzniká z moci úřední. Stěžovatel nyní tvrdí, že to platí pouze při neexistenci závazného soudního rozhodnutí. To však nemá oporu v zákoně. Případy, v nichž tyto úroky nevznikají, jsou v zákoně taxativně vypočteny, a rozhodnutí, kterým byla zamítnuta námitka a jež bylo potvrzeno soudem, mezi nimi není.

III. Posouzení kasační stížnosti

[19] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele jedná oprávněná osoba splňující podmínku dle § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Nejvyšší správní soud považuje za nutné nejprve vymezit důvody, na jejichž základě stěžovatel napadeným rozhodnutím zamítl námitku žalobkyně. Jak totiž žalobkyně správně uvedla, stěžovatel nemůže doplňovat důvody svého rozhodnutí ve vyjádření k žalobě ani následně v kasační stížnosti (viz rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb. NSS). Výroková část napadeného rozhodnutí musí v soudním řízení obstát na základě důvodů, které jsou v rozhodnutí uvedeny. Soud nemůže za správní orgán domýšlet argumenty ani je dovozovat ze správního spisu (viz rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2026, č. j. 6 As 43/2024-40, bod 17).

[22] Stěžovatel se v napadeném rozhodnutí výslovně přihlásil k překážce věci rozsouzené. Vysvětlil, že smyslem závaznosti pravomocného rozsudku je zajistit, aby byly právní závěry soudu plně respektovány při rozhodování správních orgánů. Stěžovatel tedy námitku zamítl, neboť krajský soud v rozsudku č. j. 25 Af 5/2022-27 týkající se totožné věci pravomocně uzavřel, že v daném případě nárok na úrok z úroku nevznikl.

[23] Stěžovatel předně podotýká, že ve stejné věci již jednou rozhodl, přičemž žalobu směřující proti jeho rozhodnutí ze dne 14. 2. 2022 o první námitce krajský soud zamítl rozsudkem č. j. 25 Af 5/2022-27. Tento rozsudek nelze považovat za pouhý argumentační zdroj.

[24] Tím se stěžovatel zjevně snaží hájit svůj závěr, že ve věci je dána překážka věci rozsouzené. Nijak však nereaguje na argumenty krajského soudu, který závěr o existenci překážky věci rozsouzené nesdílel. Krajskému soudu je přitom třeba dát v jeho názoru za pravdu.

[25] Překážka věci rozsouzené (*res iudicata*) se totiž může uplatnit pouze v soudním řízení (v tomto případě v řízení před správními soudy). Krajský soud správně poukázal na § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož je třeba odmítnout návrh, brání-li věcnému projednání překážka věci rozsouzené (slovy zákona *„soud o téže věci již rozhodl“*). Toto ustanovení se však vztahuje pouze na postup soudu ve správním soudnictví [§ 1 písm. b) s. ř. s.]. Postup stěžovatele při správě daní upravuje daňový řád. V něm však není žádné ustanovení, které by upravovalo překážku věci rozsouzené. Lze v něm nalézt pouze překážku věci rozhodnuté [*res administrata*, § 106 odst. 1 písm. d) daňového řádu]. Tuto překážku však nezakládá pravomocné rozhodnutí soudu, nýbrž pravomocné rozhodnutí orgánu finanční správy.

[26] Pro úplnost lze poznamenat, že ani krajský soud nemohl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. postupovat, neboť neprojednával totožnou věc jako v řízení vedeném pod sp. zn. 25 Af 5/2022. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je totiž totožnost věci dána totožností účastníků a napadeného rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2011, č. j. 2 As 63/2011-60). Totožnost účastníků je dána, totožnost rozhodnutí však nikoliv. Byť se žalobkyně domáhala svými námitkami v zásadě toho stejného (přiznání téhož hmotněprávního nároku, tj. úroku z úroku), každá z námitek byla posouzena jiným rozhodnutím (každé rozhodnutí bylo navíc založeno na jiných důvodech, které následně krajský soud přezkoumával). Předmět řízení před soudem nelze směšovat s předmětem řízení před orgánem finanční správy.

[27] Nelze ani dovozovat jakoukoliv formální závaznost rozsudku krajského soudu č. j. 25 Af 5/2022-27 ve vztahu k řešení otázky, zda žalobkyni náleží za dané období úrok z titulu pozdního předepsání úroku ze zadržovaných nadměrných odpočtů na dani z přidané hodnoty. Předmětem přezkumu bylo výhradně dané rozhodnutí (k tomu srov. také bod [26] tohoto rozsudku), přičemž závazný je „pouze“ výrok rozsudku (§ 54 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud tedy správně uvedl, že ve vztahu k jinému řízení lze využít zmíněný rozsudek a závěry v něm obsažené nanejvýš jako argumentační zdroj. Pokud však v mezidobí došlo k relevantnímu judikaturnímu vývoji (jak tvrdí žalobkyně) a zároveň by bylo možné

uplatnit novou námitku (čímž se bude stěžovatel zabývat v dalším řízení), nebrání závěr krajského soudu učiněný v rozsudku č. j. 25 Af 5/2022-27 tomu, aby stěžovatel později uplatněné námitce vyhověl (viz bod [34] tohoto rozsudku).

[28] Z přístupu stěžovatele lze dovodit, že by v případě, kdy ve věci totožného hmotněprávního nároku již bylo dříve vydáno rozhodnutí o námitce, postupoval při podání nové námitky rozdílně v závislosti na tom, zda proti tomuto předchozímu rozhodnutí orgánu finanční správy byla podána žaloba (jež byla zamítnuta rozsudkem soudu), či nikoliv (rozhodnutí nebylo napadeno žalobou). Takové rozlišování je však z pohledu orgánu finanční správy zjevně nesmyslné a jen dokládá neudržitelnost důvodu, o nějž stěžovatel opřel napadené rozhodnutí.

[29] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že pouhá skutečnost, že krajský soud meritorně rozhodl o žalobě proti rozhodnutí, v němž stěžovatel posuzoval v zásadě stejně formulovanou námitku žalobkyně, sama o sobě nijak závazně nepředznamenává, jak by měl stěžovatel naložit s opětovně uplatněnou (totožnou) námitkou. Krajský soud tak svým rozsudkem nijak nezasáhl do právní jistoty ani legitimního očekávání účastníků řízení, jak tvrdí stěžovatel.

[30] Stěžovatel dále vznáší argumentaci, podle níž nelze projednat opakovaně uplatněnou námitku, pokud se v ní daňový subjekt opírá o stejné skutkové okolnosti. Nicméně tato argumentace nevychází z napadeného rozhodnutí. V něm se totiž stěžovatel odkazuje výhradně na rozsudek krajského soudu č. j. 25 Af 5/2022-27 a jeho závaznost. Nelze v něm najít ani zmínku o tom, že by překážku věci rozhodnuté (*res administrata*) vytvářelo rozhodnutí stěžovatele o první námitce. Stěžovatel pouze shrnul závěry svého rozhodnutí o předchozí námitce, ale nijak blíže jím neargumentoval.

[31] Krajský soud v nyní přezkoumávaném rozsudku uvedl, že překážku věci rozhodnuté (*res administrata*) zakládá podle § 101 odst. 4 daňového řádu pouze pozitivní rozhodnutí, nikoliv negativní, jímž je právě rozhodnutí stěžovatele ze dne 14. 2. 2022. Dodal, že existence překážky věci rozhodnuté vede k zastavení daňového řízení dle § 106 odst. 1 písm. d) daňového řádu (viz body 12 a 13 rozsudku krajského soudu). Krajský soud učinil tyto závěry v návaznosti na uplatněnou žalobní argumentaci. Zdůraznil nicméně, že se tato (jím stručně vypořádaná) žalobní argumentace míjí s rozhodovacím důvodem obsaženým v napadeném rozhodnutí. Není tedy žádných pochyb, že právní názor krajského soudu týkající se existence případné překážky věci rozhodnuté (*res administrata*) vyplývající z daňového řádu vyslovil toliko *obiter dictum*. V žádném případě se nejedná o rozhodovací důvod, o nějž by se opíral jeho rozsudek (zrušovací důvod týkající se rozhodovacího důvodu užitého v napadeném rozhodnutí je obsažen v bodech 15 až 17 rozsudku). Tento závěr vyslovený jako *obiter dictum* jde nad rámec důvodů napadeného rozhodnutí a v dalším řízení k němu nemusí stěžovatel přistupovat jako k závaznému právnímu názoru dle § 78 odst. 5 s. ř. s. Totéž platí i o úvahách ohledně rozsudku NSS ze dne 11. 5. 2023, č. j. 4 Afs 228/2022-32 (viz bod 18 rozsudku krajského soudu). Ve zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu byla posuzována odlišná situace, kdy existovalo pravomocné rozhodnutí orgánu finanční správy, nikoliv pravomocný rozsudek soudu (viz bod 18

rozsudku č. j. 4 Afs 228/2022-32). Rozsudek č. j. 4 Afs 228/2022-32 tudíž nedopadá na důvod, na kterém stálo napadené rozhodnutí [existence překážky věci rozsouzené (*res iudicata*)]. Tyto kasační námitky uplatněné stěžovatelem, které směřují proti té části odůvodnění rozsudku krajského soudu, která byla vyslovena toliko *obiter dictum* a není pro další řízení před stěžovatelem závazná, jsou nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. (viz usnesení NSS ze dne 21. 11. 2007, č. j. 8 As 52/2006-74, č. 1655/2008 Sb. NSS, rozsudky NSS ze dne 3. 2. 2015, č. j. 6 Afs 84/2015-31, ze dne 16. 11. 2021, č. j. 10 Afs 202/2020-48, a ze dne 26. 8. 2024, č. j. 3 As 48/2023-32). Správností těchto závěrů krajského soudu se proto Nejvyšší správní soud nezabýval.

[32] Pouze pro dokreslení celé věci lze poukázat na to, že zatímco žalobkyně dovozuje absenci překážky věci rozhodnuté z § 101 odst. 4 daňového řádu, čemuž přisvědčil i krajský soud, stěžovatel na podporu své argumentace, že projednání nové námitky brání překážka věci rozhodnuté, na žádné ustanovení zákona (daňového řádu) nepoukazuje, přičemž užití § 101 odst. 4 daňového řádu je dle něj vyloučeno vzhledem ke specifické povaze námitky dle § 159 daňového řádu. Z toho vyplývá, že případné dovození existence překážky věci rozhodnuté vyžaduje ucelenější výklad relevantních ustanovení daňového řádu. V napadeném rozhodnutí však nelze nalézt žádný náznak takového výkladu, což jen potvrzuje správnost závěru uvedeného v bodě [22] a násl. výše, že napadené rozhodnutí je založeno výlučně na tom, že žádosti nebylo možné vyhovět z důvodu překážky *res iudicata* plynoucí z rozsudku č. j. 25 Af 5/2022-27.

[33] Stěžovatel dále uvádí, že se měl krajský soud zabývat tím, zda mohla mít vada rozhodnutí vliv na jeho zákonnost. Žalobkyně nicméně správně poznamenala, že tento postup se týká procesních vad. V tomto případě stojí napadené rozhodnutí výhradně na tom, že ve věci je dána překážka věci rozsouzené. Tento závěr je však v rozporu se zákonem, jak rozvedl Nejvyšší správní soud výše. V takové situaci nezbývalo krajskému soudu než napadené rozhodnutí bez dalšího zrušit pro nezákonnost (viz bod 21 rozsudku krajského soudu).

[34] Stěžovatel uvedl, že i pokud by nebyla dána překážka věci rozsouzené ani překážka věci rozhodnuté, nemá důvod odchýlit se od svého rozhodnutí ze dne 14. 2. 2022 o první námitce. Je však třeba rozlišovat překážku věci rozhodnuté, která brání opětovnému věcnému projednání již jednou rozhodnuté věci, a odchýlení se od závěrů vyjádřených v odůvodnění předchozího rozhodnutí. Pokud by nebyla dána překážka věci rozhodnuté, a tudíž by stěžovatel byl povinen věc znovu meritorně posoudit, musel by mimo jiné zohlednit i následný judikaturní vývoj, a to s ohledem na retrospektivní působení judikatury, na které poukázala žalobkyně (viz např. rozsudky NSS ze dne 2. 12. 2014, č. j. 5 Afs 49/2014-57, či ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015-34, bod 28). Za takové situace není vyloučeno, že stěžovatel dospěje k jinému závěru ohledně existence hmotněprávního nároku uplatněného námitkou než ve svém předchozím rozhodnutí.

[35] Nejvyšší správní soud shrnuje, že pokud stěžovatel setrvá na svém závěru, že žalobkyně nemůže opětovně uplatnit námitku ve věci, o níž již rozhodl (resp. že takovou opětovnou námitku nelze věcně projednat), posoudí věc podle relevantních ustanovení

daňového řádu, neboť potenciální překážku věci rozhodnuté může tvořit pouze předchozí rozhodnutí orgánu finanční správy (k tomu viz bod [32] shora). To, že proti předchozímu rozhodnutí o námitce podala žalobkyně žalobu, kterou krajský soud zamítl, nebude hrát v tomto ohledu žádnou roli. Dospěje-li stěžovatel k závěru, že námitku bylo možné podat opětovně, a proto ji bude posuzovat meritorně, zohlední také žalobkyní tvrzený judikaturní vývoj.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[37] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Toto právo má naopak procesně úspěšná žalobkyně, jíž v řízení o kasační stížnosti vznikly náklady spočívající v nákladech na zastoupení daňově poradenskou společností, která za žalobkyni učinila dva úkony právní služby, a sice sepis vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 9. 7. 2026 a sepis vyjádření k doplnění kasační stížnosti ze dne 9. 9. 2026 [§ 35 odst. 2 s. ř. s., § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)].

[38] Jde-li o určení tarifní hodnoty, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že je třeba postupovat podle § 10b odst. 5 písm. a) advokátního tarifu. Žalobkyně napadla rozhodnutí o námitce podle § 159 daňového řádu. Námitkami se lze bránit proti široké škále úkonů či jednání orgánů finanční správy. V tomto případě je podstatou řízení o námitce to, zda má žalobkyně právo na úrok, či nikoliv. Předmět řízení má tedy vyčíslitelnou hodnotu, kterou představuje výše úroku. Jinými slovy, lze hovořit o tom, že předmětem řízení bylo peněžité plnění o určité výši (*a contrario* rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2025, č. j. 21 Afs 65/2025-38, bod 36). Není přitom důležité, zda stěžovatel posoudil věc meritorně, nebo dospěl k závěru o existenci překážky, která věcnému rozhodnutí brání. Stále jde o řízení, jehož předmětem je požadavek žalobkyně na zaplacení určité částky (úroku).

[39] V tomto případě není ani nijak obtížné vyčíslit, jaké konkrétní výše by měla tarifní hodnota dosahovat. Žalobkyně požaduje úroky z úroků, které jí byly přiznány dvěma rozhodnutími stěžovatele ze dne 10. 7. 2017. V prvním případě jí byl přiznán úrok za období od 8. 4. 2014 do 9. 5. 2014 přesahující částku 22 mil. Kč. Ve druhém případ se jednalo o úrok za období od 8. 4. 2014 do 23. 5. 2014 přesahující částku 36,5 mil. Kč. Dohromady šlo tedy o více než 58,5 mil. Kč, s jejichž úhradou byl stěžovatel v prodlení po dobu několika měsíců. Aniž by bylo třeba činit jakékoliv podrobnější výpočty, je z těchto údajů zřejmé, že požadovaná částka úroku bude přesahovat 500.000 Kč. Soud tak vycházel z maximální tarifní hodnoty dle § 10b odst. 5 písm. a) advokátního tarifu, která činí 500.000 Kč.

[40] Za každé vyjádření ve věci samé proto náleží zástupkyni žalobkyně odměna ve výši 10.300 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč [§ 7, § 10b odst. 5 písm. a) a § 13 odst. 4

advokátního tarifu]. Jelikož zástupkyně žalobkyně je plátkyní daně z přidané náhrady, patří k nákladům řízení žalobkyně náhrada daně, kterou je její zástupkyně povinna odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů, a to na základě analogické aplikace § 57 odst. 2 s. ř. s. (viz rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2022, č. j. 3 Afs 8/2020-41, bod 28). Tato částka činí 4.515 Kč a odpovídá 21 % z částky 21.500 Kč.

[41] Celková výše náhrady nákladů řízení přiznaná žalobkyni činí 26.015 Kč. Náhradu nákladů řízení je stěžovatel povinen uhradit k rukám zástupkyně žalobkyně (§ 149 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s. *per analogiam*) ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. října 2026

Mgr. Tomáš Kocourek
předseda senátu